

Arrest

nr. 245 441 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2020 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : B. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : 30.07.1978

geboorteplaats : Kruje

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/12/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : G. (..)

+ 2 kinderen: B., G. (..) (xxxxxxxxxxxxxx);

B., A. (..) (xxxxxxxxxxxxxx);

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 28.06.1985

geboorteplaats : Fushe Kruje

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/12/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;**

- SCHENDING VAN ART. 8 EVRM
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen en deze van hun minderjarige kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het belang van het kind van verzoekende partijen werd volledig buiten beschouwing gelaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) werd o.m. genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar artikel 7 Vw. stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt art. 74/13 Vw. bovendien dat bij een verwijderingsmaatregel te allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familielevens.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296)

Verwerende partij past artikel 74/13 Vw. slechts partieel toe, aangezien er geen enkele rekening gehouden wordt met het hoger belang van het kind van de verzoekende partij.

De verwerende partij had, zoals hierboven reeds aangehaald, in de bestreden beslissing de plicht om een grondige analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt. Deze analyse werd niet correct uitgevoerd.

Art.8 EVRM garandeert als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Het gezinsleven van verzoekende partijen werd, in zoverre hierop werd ingegaan in de bestreden beslissing, bovendien slechts van één kant belicht. Verzoekers zijn namelijk niet de enige persoon die door de bestreden beslissing wordt geraakt, ook het gezinsleven van hun kinderen wordt rechtstreeks aangetast door de bestreden beslissing.

Daarenboven strookt de beslissing niet met het belang van het kind overeenkomstig artikel 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het recht op onderwijs een fundamenteel kinderrecht. Artikel 29 van hetzelfde Verdrag waarborgt kwaliteitsvol onderwijs. Dit betekent dat in alle maatregelen en organisatie van het onderwijs het belang van het kind centraal moet staan.

De verzoekende partijen zijn ouders van twee minderjarige kinderen. Jongeheer Gerison volgt reeds sinds het schooljaar 2017-2018 onderwijs te Antwerpen. Juffrouw Aisela is in België geboren in 2017. Zij was tot op heden nog niet schoolgerechtigd, maar zou op 1 september 2020 haar schoolcarrière kunnen aanvangen.

Dergelijke garanties kunnen niet gegeven worden als de minderjarige kinderen van het gezin Baku van de ene dag op de andere dag zouden moeten terugkeren naar Albanië.

Het klopt dat Albanië stappen heeft gezet om haar onderwijssysteem te verbeteren. Doch blijft het aangeboden onderwijs van kwalitatief inferieure kwaliteit. Grote financiële overheidsinvesteringen in de onderwijssector blijven uit. De uitgaven voor onderwijs bleven de afgelopen jaren steken op 3% van het BBP, terwijl dit in OESO-landen gemiddeld rond de 5% ligt. Rekening houdend met het feit dat de Balkanlanden, waaronder Albanië, een grote achterstand hebben in vergelijking met de rest van Europa is er dringend nood aan meer investeringen in de onderwijssector (stuk 3, OESO, *Reviews of evaluation and assessment in education – Albania*, 7 mei 2020, p. 15-23).

Een groot deel van de studenten verlaten de middelbare school uiteindelijk zonder in het bezit te zijn van de basiscompetenties die nodig zijn zowel op het werk als in het leven. Bovendien heeft Albanië een van de hoogste uitvalpercentages in de Balkan (stuk 3).

Indien we de verworven competenties op Albanees vlak vergelijken met het gemiddelde van de OESO landen, dan zien we dat Albanese studenten sterk lager scoren. Meer dan de helft (52,2%) van de gemiddelde 15-jarige in Albanië laakt de basis leesvaardigheid, in vergelijking met een 22,6% OESO gemiddelde. Op het vlak van rekenvaardigheid schiet 40% van de Albanese 15-jarigen tekort, tegenover een 24% gemiddelde op OESO-niveau.

Daarenboven ontbreekt het de huidige leerkrachten aan opleiding en omkadering. Zij zijn niet vertrouwd met de regelmatige veranderingen in het onderwijssysteem, waardoor het gewenste effect van de ingevoerde maatregelen in de praktijk wordt afgevlakt.

Beide kinderen hebben nog nooit school gelopen in Albanië waardoor zij niet vertrouwd zijn met het Albanese schoolsysteem. Komende van het kwalitatief hoge onderwijssysteem in België, zou de confrontatie met het Albanese onderwijssysteem groot zijn. De kinderen van de verzoekers zouden inboeten aan hun recht op kwaliteitsvol onderwijs. Bovenstaande objectieve bevindingen bevestigen aldus dat het niet in het belang van het kind zou zijn om de verzoekers verplicht terug te sturen naar Albanië om daar de aanvraag in te dienen.

Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

“En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes ci-dessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...)Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt

1 EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, *Grote Kamer*, 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78. *supérieur* (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; *mutatis mutandis*, *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; *Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie* [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (*Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie*, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...)" (EHRM, n° 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, 3 oktober 2014, te consulteren op http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/ehrm_jeunesse.pdf, verzoekers zetten vet)

Daarbij willen de verzoekers verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was.

Terugkeren naar het Albanië is absoluut geen optie én alvast niet in het belang van het kind dat school loopt.

Het recht op gezinsleven van de verzoekende partijen, als van hun minderjarige kinderen, wordt aangetast door de bestreden beslissing. Bovendien zijn de feitelijke overwegingen die vermeld zijn allerminst afdoende. Het belang van het kind wordt door verwerende partij niet in beschouwing genomen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing manifest de op de verwerende partij rustende formele en materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de beslissingen werd erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2018 een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming en dat het beroep hiertegen door de Raad verworpen werd op 10 december 2018. Er werd gemotiveerd dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, meer bepaald zijn zij niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekende partijen betwisten de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen op geen enkele wijze.

Verzoekende partijen betogen wel dat rekening moet gehouden worden met hogere rechtsnormen en wijzen ook op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Volgens verzoekende partijen werd geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Zij wijzen erop dat ook het gezinsleven van hun kinderen wordt geraakt. Zij menen tevens dat de kinderen in Albanië geen onderwijs kunnen volgen, minstens betreft het ondermaats onderwijs.

2.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partijen met hun betoog zouden menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verder blijkt dat in het administratief dossier zich een nota bevindt van 25 juni 2020 met als opschrift “Evaluatie artikel 74/13” en waarin het volgende wordt gesteld:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de beide minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevold te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

-Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde hij familieleden in Italië te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene heeft minstens één schoolgaand minderjarig kind in België. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald

*kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.
-(..)"*

Zoals duidelijk blijkt uit voormelde nota werd wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekende partijen, inclusief het hoger belang van de minderjarige kinderen. Bovendien wijst de Raad erop dat voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen de verwerende partij ook standpunt heeft ingenomen over de humanitaire regularisatieaanvraag van verzoekende partijen waarbij de verwerende partij tevens de aangehaalde argumenten met betrekking tot de kinderen in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze argumenten een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Met zijn arrest nr. 245 440 van 4 december 2020 heeft de Raad het beroep tegen de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag verworpen. Door opnieuw te verwijzen naar het feit dat zij in België verblijven met twee minderjarige kinderen waarvan minstens één naar school gaat en kritiek uiten op de kwaliteit van het onderwijs in Albanië maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bevindingen dat de kinderen in Albanië ook naar school kunnen kennelijk onredelijk zijn.

2.6. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissingen standpunt ingenomen over het gezinsleven van verzoekende partijen, inclusief het hoger belang van de minderjarige kinderen. Verzoekende partijen ontkennen niet dat zij allen illegaal op het grondgebied verblijven en dat zij allen het Belgische grondgebied moeten verlaten. In die optiek blijkt niet dat de bestreden beslissingen een breuk in de gezinseenheid teweegbrengen. Zoals voorts ook blijkt uit de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag hebben verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat hun kinderen niet in Albanië naar school kunnen. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat de kinderen verstoken zullen blijven van onderwijs. Het loutere gegeven dat het Albanese onderwijssysteem niet dezelfde kwaliteit zou bieden als het Belgische onderwijs, doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het recht op onderwijs inhoudt dat eenzelfde hoogstaande kwaliteit moet geboden worden.

Het komt aan de verzoekende partijen toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat

is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen nergens ingaan op de vaststelling dat zij illegaal in België verblijven.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Waar verzoekende partijen wijzen op het beginsel van het belang van het kind benadrukt de Raad dat dit beginsel twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De bestreden beslissingen gelden voor het ganse gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd zoals blijkt uit de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag en de nota inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Albanië het welzijn van de kinderen in het gedrang zal brengen. Zij blijven hameren op het feit dat het Albanese onderwijsstelsel niet dezelfde kwaliteit zou bieden als het Belgische onderwijsstelsel maar zij maken daarmee niet aannemelijk dat het recht op onderwijs wordt ontzegd aan de kinderen. Uit niets blijkt dat de kinderen niet in Albanië naar school kunnen. Het is geenszins kennelijk onredelijk om vast te stellen dat wanneer het oudste kind nog maar drie jaar naar school gaat in België en een leeftijd heeft van negen jaar en het jongste kind zelfs nog niet eens naar school gaat in België en twee en een half jaar is, te oordelen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat dergelijk jonge kinderen niet in het thuisland naar school zouden kunnen of dat er onoverkomelijke aanpassingsproblemen zouden zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat – zoals de verwerende partij ook geoordeeld heeft in de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag – de moeder van de kinderen er wel in is geslaagd om in Albanië universitaire studies te doen en tewerkgesteld te worden als leerkracht Albanese. Dit haalt de stelling van de verzoekende partijen onderuit dat het Albanese onderwijsstelsel dermate ondermaats is en geen basiscompetenties zou ontwikkelen derwijze dat men in Albanië ook geen werkperspectief zou hebben.

Verzoekende partijen maken voorts ook geenszins aannemelijk dat, buiten hun kerngezin, zij in België nog andere familiale banden hebben die als beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM kunnen worden beschouwd.

Verzoekende partijen maken met hun betoog hoegenaamd niet aannemelijk dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen of dat de doorgevoerde analyse door de verwerende partij verkeerd of kennelijk onredelijk is.

Daargelaten de vraag of de door verzoekende partijen geschonden geachte artikelen van het IVRK verticale rechtstreekse werking hebben, tonen verzoekende partijen, gelet op de bespreking hoger, niet aan dat het belang van hun minderjarige kinderen door het nemen van de bestreden beslissingen zou worden miskend.

2.7. De verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“4.2. TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 1A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE (1951);*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.; • SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL;*
- *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING.*

SAMENVATTING MIDDEL: De bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de actuele, buitengewone omstandigheden ten gevolge van COVID-19. Omwille van de huidige pandemie is het voor de verzoekende partijen onmogelijk om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien niet-essentiële verplaatsingen verboden werden verklaard. Bovendien brengt de bestreden beslissing zowel de gezondheid van de verzoekende partijen als de algemene volksgezondheid in gevaar én houdt het een onmenselijke behandeling in.

4.1.1. ONMOGELIJK OM DE EUROPESE UNIE TE VERLATEN – SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Momenteel kunnen de verzoekende partijen het grondgebied niet verlaten omwille van de afgekondigde maatregelen tegen het COVID-19-virus.

Op 11 maart 2020 werd het COVID-19-virus door de Wereldgezondheidsorganisatie als een pandemie gekwalificeerd (stuk 5, De Standaard, WHO spreekt van een pandemie: wat betekent dat?, 11 maart 2020, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20200311_04885949). Wereldwijd testen reeds 18,8 miljoen mensen positief op het virus. Het dodentol loopt op tot boven de 700 000 slachtoffers.

Sindsdien hebben de meeste landen nationale lock-downs afgekondigd en hun grenzen gesloten, in een poging de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Ook België nam verregaande maatregelen tegen COVID-19. Na een eerdere versoepeling van de maatregelen, werden deze op 27 juli 2020 opnieuw verstrengd. Op heden is het dan ook bijzonder onduidelijk wanneer reizen zonder beperkingen weer mogelijk zal zijn. Sinds 15 juni 2020 is het opnieuw mogelijk om naar bepaalde lidstaten van de Europese Unie te reizen. Echter krijgen steeds meer gebieden binnen de Europese Unie opnieuw een negatief reisadvies, wat het reizen ernaartoe verboden maakt (stuk 6, Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, te consulteren op: <https://diplomatie.belgium.be/nl>, geconsulteerd op 6 augustus 2020).

Vanaf 16 juli werden de Europese Lidstaten door de Raad van de Europese Unie aanbevolen 9 om gradueel hun beperkingen ten aanzien van een beperkte lijst met niet-EU landen op te heffen. Het betreft hier een discretionaire bevoegdheid voor de lidstaten. Albanië, het land van herkomst van de verzoekers, wordt niet op de lijst vermeld (stuk 4, Raad van de Europese Unie, Council updates the list of countries for which member states should gradually lift travel restrictions at the external borders, 16 juli 2020, te consulteren op: <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2020/07/16/council-updates-the-list-of-countries-for-which-member-states-should-gradually-lift-travel-restrictions-at-the-external-borders/>).

Albanië opende zelf zijn landgrenzen met Kosovo, Noord-Macedonië, Montenegro en Griekenland op 1 juni. Deze buurlanden hanteren echter zelf nog grensbeperkingen. Ook vanuit de Europese Unie geldt het principe van gesloten grenzen ten aanzien van Albanië nog steeds (stuk 7, OESO, The COVID-19 crisis in Albania, 30 juli 2020, te consulteren op: <https://www.oecd.org/south-east-europe/COVID-19-Crisis-in-Albania.pdf>).

Er is op heden nog geen enkele informatie over wanneer er opnieuw zonder beperkingen naar alle Europese landen gereisd zal kunnen worden. Bovendien wordt er op heden nog niet gesproken over reizen buiten de Europese Unie. Er is momenteel niets geweten over wanneer het luchtruim opnieuw zal heropenen. Dit wordt eveneens bevestigd op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering: het verbod op niet-essentiële reizen buiten de EU geldt voorlopig nog tot en met 31 augustus 2020 (stuk 8, Agentschap Integratie en Inburgering, De impact van de COVID-19-pandemie op de rechtspositie van vreemdelingen, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen#vierpuntiver>).

Ondanks het feit dat verwerende partij van het voorgaande op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing, werd hier geenszins rekening mee gehouden.

Op heden is het voor verzoekende partijen absoluut onmogelijk om naar Albanië terug te keren. Hoewel (sommige) grenzen in Europa terug open zijn, kunnen zij op geen enkele manier terugkeren naar hun land van herkomst. De Europese Unie, met uitbreiding van de Schengen landen hanteren nog steeds het gesloten grens principe ten aanzien van Albanië. Waar moeten verzoekende partijen volgens verwerende partij naar toe... ? Er kan toch niet van verzoekende partijen verwacht worden dat zij binnen Europa rondzwerven tot de grenzen uiteindelijk openen?

De bestreden beslissing is des te opmerkelijker omdat de verwerende partij zelf gedwongen repatriëringen heeft opgeschort. Personen zonder verblijfsdocumenten werden vrijgelaten omdat er geen zicht is op repatriëringen (stuk 9, De Morgen, 300 mensen zonder papieren vrijgelaten: coronavirus zet DVZ onder druk, 19 maart 2020, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/300-mensen-zonder-papieren-vrijgelaten-coronavirus-zetdvz-onder-druk--bf3d626d/>).

Het feit dat verwerende partij hier geenszins rekening mee houdt, houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

4.1.2. GEVAAR VOOR DE EIGEN GEZONDHEID EN DE VOLKSGEZONDHEID

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was verwerende partij er zich van bewust dat de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon naleven zonder dat dit een risico voor zijn eigen gezondheid en de volksgezondheid met zich meebracht.

Bovendien zou de verzoekende partijen de bij de ministeriële besluiten opgelegde veiligheidsmaatregelen moeten overtreden, waardoor zij een boete zou riskeren (stuk 10, De Standaard, Al miljoen euro coronaboetes, 16 april 2020, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20200415_04923796?articlehash=61BAA187CB868D8698447D9A96F49C863F7FE5F92210C66A52D8D3A3255EA5BDF08ADC012EF8A89090EA5C4F939C5D84694FAB8488E8546DF3165C38EB4875F8).

Gelet op het voorgaande is het schandalig dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft afgeleverd aan de verzoekende partijen.

4.1.3. GEBREKKIGE GEZONDHEIDSZORG IN ALBANIË

Zelfs indien de verzoekende partijen het land zouden kunnen verlaten en zouden kunnen terugkeren naar Albanië, quod non, zou dit een onmenselijke behandeling inhouden.

Net zoals de rest van de wereld is Albanië niet gespaard gebleven van de COVID-19 pandemie.

Sinds midden juli klimt het besmettingscijfer opnieuw razendsnel omhoog. De laatste drie weken kent het land gemiddeld 100 nieuwe infecties per dag (stuk 11, Balkan Insight, Europe's Southeast grapples with COVID-19 resurgence, 3 augustus 2020, te consulteren op: <https://balkaninsight.com/2020/08/03/europes-southeast-grapples-with-covid-19-resurgence/>). De versoepeling van de veiligheidsmaatregelen, die reeds in mei in gang werd gezet, kwam tot een halt. Op

21 juli noteerde Albanië het meest aantal besmettingen op één dan sinds het begin van de pandemie. Er wordt verwacht dat de tweede besmettingsgolf de eerste zal overtreffen (stuk 7).

In totaal kent Albanië een besmettingscijfer van 6411 personen, waaronder 199 personen zijn overleden aan het virus. Doch lijkt het cijfer in de praktijk vele malen hoger te liggen. Albanië voert gemiddeld slechts 400 tests door per dag (stuk 12, WHO, European Observatory, European Commission, COVID-19 Health System Response Monitor – Albania, te consulteren op:

<https://www.covid19healthsystem.org/countries/albania/livinghit.aspx?Section=1.5%20Testing&Type=Chapter>, geconsulteerd op 6 augustus 2020).

Een sterke stijging in het besmettingscijfer zal het al penibele gezondheidssysteem in Albanië drastisch in de problemen brengen. Het laatste decennium besloot Albania het overheidsbudget voor de medische sector met bijna 7% te verlagen. In 2019 kwam echter aan het licht dat het Ministerie van Gezondheid dit budget gebruikt in dubieuze contracten in plaats van onmiddellijk te investeren in medische infrastructuur en materiaal (stuk 13, China CEE Institute, Albania social briefing: the hardships of a broken healthcare system, oktober 2019, te consulteren op: <https://china-cee.eu/wpcontent/uploads/2019/11/2019s1087%EF%BC%8814%EF%BC%89Albania.pdf>).

Bovendien kampt Albanië met een systematische braindrain, waardoor ook veel medisch personeel het land verliet. Dit is een rechtstreeks gevolg van het gebrek aan investeringen in de medische sector. Met respectievelijk 1,2 dokters en 3,2 verplegend personeel, scoort Albanië het laagst in het beschikbaar aantal dokters en medisch personeel per inwoners. In 2019 alleen al verlieten 550 verplegers het land (stuk 14, Balkan Insight, Albania confirms first coronavirus-related death, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://balkaninsight.com/2020/03/11/first-new-coronavirus-related-death-in-albania/>; stuk 13).

4.1.4. Conclusie

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de verzoekende partijen onmogelijk gevolg kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing brengt zowel de gezondheid van de verzoekende partijen als de algemene volksgezondheid in gevaar. Indien verzoekende partijen gevolg zouden kunnen geven aan het bevel, quod non, houdt dit een onmenselijke behandeling in, in strijd met artikel 3 E.V.R.M..

Het feit dat verwerende partij geenszins verwijst naar noch rekening houdt met de actuele maatregelen tegen het COVID-19-virus houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.“

2.10. Verzoekende partijen betogen dat zij het grondgebied niet kunnen verlaten omwille van de afgekondigde maatregelen ter bestrijding van het COVID-19 virus. Zij wijzen naar nationale lockdowns en de sluiting van de grenzen. Na de versoepeling van de maatregelen werden deze op 27 juli 2020 opnieuw verstrengd. Steeds meer gebieden krijgen ook een negatief reisadvies. Verzoekende partijen kunnen niet terug naar Albanië.

2.11. Vooreerst wijst de Raad erop dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België was ingegaan bij ministerieel besluit van 18 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat een terugkeer naar Albanië waarvan zij onderdaan zijn, beschouwd werd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden was.

Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partijen gehanteerde websitebron van het Agentschap Integratie en Inburgering dat het ging om tijdelijke maatregelen nu “Sinds 25 september 2020 bestaan er geen beperkingen meer op reizen vanuit België naar derde landen.” Er wordt verder wel opgemerkt dat “Elk land van bestemming beslist echter zelf of het zijn grenzen al dan niet opent en welke reisrestricties er eventueel nog gelden.” maar verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat Albanië zijn grenzen gesloten heeft, laat staan voor de terugkeer van Albanese onderdanen. Uit niets blijkt dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Albanië omwille van de COVID-19 pandemie.

Verder wijst de Raad erop dat Albanië, net als België, getroffen is door COVID-19. Dit maakt echter nog niet dat verzoekende partijen bij een terugkeer van België naar Albanië een reëel risico lopen op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt geenszins dat Albanië de gezondheidscrisis niet de baas kan. De verwijzing naar algemene bronnen waaruit geenszins blijkt dat de COVID-19 pandemie in Albanië het gezondheidssysteem doet crashen volstaat niet. Verzoekende partijen zijn trouwens ook fysiek gezonde personen van wie niet blijkt dat zij tot een risicogroep behoren. Zij maken niet aannemelijk dat zij riskeren een onmenselijke behandeling te ondergaan in het herkomstland omwille van de COVID-19 pandemie. Dit nog temeer in het licht van de actuele COVID-19 situatie in België waaruit blijkt dat de besmettingsgraad in België bijzonder hoog is en ook hier het gezondheidssysteem voor uitdagingen staat op dat vlak.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partijen zouden kunnen aantonen dat zij onmogelijk gevolg konden/kunnen geven aan de bestreden bevelen, dan nog stond en staat het hen vrij om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.12. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Waar zij nog de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève aanhalen alsook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet laten zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepalingen schenden zodat het tweede middel op dat vlak onontvankelijk is.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“4.3. DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van artikel 3 van het E.V.R.M. op basis van hun Albanese nationaliteit.

Artikel 3 E.V.R.M. beschermt verzoekende partijen tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 E.V.R.M. garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 E.V.R.M. effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.” (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoekende partijen zetten vet)

Verzoekende partijen maakten reeds duidelijk dat zij, bij een verplichte terugkeer naar Albanië, vrezen het slachtoffer te worden van bloedvetes met de families Shera, Kasalla en Babasi. Bloedvetes zijn een eeuwenoude praktijk in Albanië die nog steeds een grote maatschappelijke en culturele draagvlakte hebben.

Het laatste decennia heeft Albanië zijn acties opgedreven om het fenomeen van bloedwraak aan te pakken. Doch resteren nog veel tekortkomingen. De bescherming in de wet is ingebouwd blijkt in de praktijk vooral gericht op het vatten van de daders. De slachtoffers worden vaak in de kou gelaten.

De twee voornaamst aangeboden oplossingen, zoals relocatie en onderduiking hebben een grote impact op de slachtoffers en zijn inefficiënt. Bij een verhuis blijft het makkelijk om de betreffende personen opnieuw te lokaliseren. Bij het toepassen van het principe van onderduiking leidt dit tot complete socio-economische isolatie en armoede. Een maatregel met grot impact op het familieleven die tevens slechts beperkt in tijd houdbaar is (stuk 16, Asylos, Albania: risks and protection in the case of blood feud, mei 2019, te consulteren op: <https://resources.asylos.eu/available-research/information-about-the-report/?pdb=1780>).

Daarbij komt dat de politiediensten in Albanië nog steeds gekend zijn als inefficiënt en corrupt, wat ervoor zorgt dat de personen betrokken bij een bloedwraak vaak verzaken om de politie op de hoogte te brengen (stuk 17, CGVS, Blood feuds in contemporary Albania: characterisation, prevalence and response by the state, 29 juni 2017, te consulteren op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania._characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf).

Het grootste struikelblok blijft de corruptie binnen de rechterlijke macht. Zowel rechters als aanklagers, laag en hooggeplaatst, maken zich schuldig aan corrupt handelen. In 2019 alleen al werden 246 van deze magistraten veroordeeld (stuk 18, Europese Commissie, Commission staff working document – update on the Republic of Albania, 2 maart 2020, te consulteren op: <https://ec.europa.eu/neighbourhood-enlargement/sites/near/files/update-on-the-republic-of-albania.pdf>).

Door deze corruptie ontlopen daders hun straf en ontstaat er een groot wantrouwen tegen de rechterlijke macht, waarbij slachtoffers het gevoel hebben niet beschermd te zijn.

Het blijft aldus erg makkelijk om de wettelijke bescherming te omzeilen. De bescherming die Albanië biedt tegen de bloedwraak kan beschouwd worden als te beperkt en inadequaat.

Op basis van bovenstaande informatie staat vast dat er voor de verzoekende partijen, bij een terugkeer naar Albanië, een hoog risico is om mensonwaardig behandeld te worden in de zin van artikel 3 E.V.R.M..

Verwerende partij liet echter volledig na hier grondig onderzoek naar te verrichten. Bijgevolg schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.15. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de verzoeken tot internationale bescherming die verzoekende partijen in België hadden ingediend, afgewezen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De beroepen hiertegen werden door de Raad op 12 april 2017 en op 6 december 2018 door de Raad verworpen bij arresten nrs. 185 365 en 213 588.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg werd reeds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Albanië aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zullen worden blootgesteld.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat – ingevolge de verzoeken tot internationale bescherming – reeds een onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Albanië en dergelijke schending niet blijkt maken de verzoekende partijen met hun verwijzing naar de elementen inzake hun verzoeken tot internationale bescherming niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen enige motivering had moeten voorzien met betrekking tot artikel 3 EVRM.

2.16. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk.

2.17. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER